Мене манить твій погляд, де весна
така розкішна, мов зваблива жінка.
І я іду на нього рвійно, гінко,
і не моя у тому є вина.

Серед років буденних запашна
твоя любов, неначе цвіт барвінку.
Я розгортаю завше ту сторінку
молитви, де царицею вона.

Впусти мене у той погідний Храм,
де ніжні почуття й стокрилі мрії.
Зустрінь обіймами. І ще раз там

наперекір злобливим голосам,
наперекір і смутку, й вітровіям
посадим Сад во славу небесам.